

TEEN-AGE-IDOL BLIVER 30

ER det muligt?

Er Vidste De, at der kun er 15 års aldersforskel på Simone Signoret og Elvis Presley? Simone Signoret blev 45 for nylig, Elvis Presley 30.

Signoret har gennem mange år været teatrets og filmens modne dame. Presley skabte teen-age-kulturen — og det er allerede mere end ti år siden.

Er De begyndt at tælle Deres rynker?

Det var i 1955, verden sidst brød sammen. Forældre rystede. Den primitive rock and roll-rytme brød igennem.

Elvis Presley kom til tops i show business. Ikke så meget på grund af sangstemmen som hofterne, der så ud til at være blevet trukket op af en indbygget rotationsmekanisme.

Hans optræden var sexet. Uniformen — læderjakke og cowboybukser. Øjeblikkelig succes hos pubertets-publikummet.

1950'ernes Presley blev kaldt »farlig« for ungdommen. Den amerikanske presse, britiske psykologer, franske lærere, de fik allesammen på én eller anden måde tid til at fremsætte akademiske anklager mod Presley-kulturen.

ALLE forudsagde de, at vor tids ungdom var på vej mod den endelige afgrund. Værre var det, at moralprædikanterne opfattede Presley som en »pest«, kun et sygt samfund kunne »avle«.

Teen-agerne syntes ikke at være interesserede i psykologiske begrundelser for at efterbe-

Presley — deres følelser var sikkert en lille smule overfladiske.

Forældre og bedsteforældre havde naturligvis helt glemt deres følelsespanik — dengang med Valentino... Som faktisk minder en hel del om Presley.

Valentino slog sine folder i 20'erne — for poppressen fik psykologer i medarbejderstaben.

DA Presley første gang dukkede op på en scene, lignede han mest af alt en lastbilchauffør med fedtet hår. Hans ordforråd var ikke overvældende. En af de mest dybsindige ting han sagde dengang var: »Piger og kysseri, det er to af mine yndlingsbeskæftigelser«.

De 12-14-årige piger læste hans udtalelser med begejstring og strømmede til, når han optrådte. Brød sammen i gråd, smadrede inventaret i salen, nogle gik så vidt som til med springknive at indridse hans navn på armen, eller kysse hans bl — eller kaste sig ud foran den.

Blade fra træerne i Elvis Presleys have blev solgt for en halv hundrede kroner stykket. Presleys uniform, hans plader, »Fortællinger fra Elvi's liv«, det gik allesammen i millionoplæg.

Presley var en slags pioner indenfor pop-industrien, som vi kender den i dag — bl.a. fra The Beatles; men da Presley startede, havde han ingen virkelige rivaler.

Dengang var han simpelthen kendt som »Elvis the Pelvis«.

»Det eneste jeg ønsker her i livet er at tjene en masse penge,

så jeg kan købe et stort, flot hus til min mor,« sagde han ved en pressekonference i slutningen af 50'erne. Jo mere han talte, jo voldsommere morede den »voksne« presse sig over ham.

TIL sidst besluttede hans managere (og Presley har en hel hær af managere), at det nok ville være bedst for ham selv, hvis han »spillede Garbo«, med andre ord: holdt mund.

Der gik længere og længere tid mellem hans pressekonferencer. Og bortset fra filmstudierne og koncertsalene kom han kun i kontakt med den ydre verden gennem tog- og flyvinduer.

PRESLEY lever i dag næsten en eneboertilværelse i Graceland uden for Memphis i Tennessee. Han bliver bevogtet af 12 »venner«, hvis eneste opgave er at købe ind og holde fremmede borte. De 12 disciple holder vagt døgnet rundt, og hvor Presley end rejser hen, følger de ham.

Hans mor døde, før han fik lejlighed til at købe et hus til hende, og lidt efter lidt overtog »Obersten«, hans chef-manager og nærmeste ven, fuldstændig kontrollen med Presleys liv.

Presley blev fremstillet som et sex-symbol, hele hans personlighed blev optrænet efter disciplineret til at sælge »sex«. Han sagde dengang: »Jeg smiler aldrig, for man kan ikke både smile og være sexet på én gang«.

I tiden fra midten af 1950'erne til i dag er Presley blevet bygget op til et industriforetagende,

der er 35 millioner dollar værd. Han indspiller tre film om året og får mellem 4 og 5 millioner kroner for dem — plus 50 procent af overskuddet. Og alle hans film trækker på trods af, at de knapt kan karakteriseres som B-film, et enormt teen-ager-publikum til.

SIDSTE AR tjente Presley på tre film og en halv snes plader ca. 30 millioner kroner! Det var det år, The Beatles brød igennem som den indtil nu største trussel udefra mod hans position.

Samme år erhvervede Presley sig den tidligere præsident-yacht »Potomac«, hvor i sin tid Churchill og Roosevelt underskrev Atlanterhavserklæringen.

Teen-age-ideolet med det fedtede hår og de roterende hofte har gennemgået en personlighedsændring. I stedet for cowboybukser er Presley nu altid iført et gråt jakkesæt.

Han går aldrig i natklubber, er aldrig blevet fotograferet sammen med sex-bomber, nægter altid at udtale sig om alle de mange »eventyr« sammen med pigestjerner, pressen fortæller om.

Et af hans sidste såkaldte »eventyr«, den svenske Ann-Margaret, udtalte, at hun og Presley »var alvorligt forelskede i hinanden«. Ikke alene overhørte Presley udtalelsen, han strøg Ann-Margaret fra sin »venneliste«.

Hvad laver han i sin fritid?

DET ÆLDSTE teen-ager-idol i showbusiness hygger sig, når han er hjemme, med at se

fjernsyn og spille gramfon-plader. Faktisk er han altid »hjemme«. Han kender intet til verden udenfor. Han har aldrig på egen hånd været i Europa. Han kender intet til byer som New York og Washington. Han syntes at nyde livet udenfor »drivhuset«, da han blev indkaldt til De forenede Staters hær og sendt til Vesttyskland.

Han kender ingen forfattere undtagen dem, der skriver hans film, ingen teaterfolk, ingen »almindelige« mennesker. Bare de 12 disciple. Og dog — årene synes alligevel at have mærket ham. På trods af sit kedsommelige, tilbagetrukkne liv synes han at have udviklet sig til at blive et yderst modent og følsomt menneske.

Barbara Stanwyck, der er gammel nok til at kunne være Presleys mor, indspillede en film sammen med ham sidste år.

Hun udtalte bagefter: »Det var en virkelig overraskelse. Jeg har temmelig skrækkelige erfaringer med disse døgnflue-succesfolk. Men Elvis er en undtagelse, en meget sjælden undtagelse, en ung mand, og samtidig et omsorgsfuldt menneske«.

I BEGYNDELSEN af 1965 indvilligede Presley i at afholde et pressemøde, det første i flere år. Hans tale var overraskende flydende, skeptikerne fulgte ham overraskende.

Den forhenværende teen-ager sagde bl. a.: »Intelligente mennesker har forsøgt at overbevise mig om, at jeg skulle se at blive en bedre skuespiller, udforske nye horisonter, tage imod nye

Tegning: ERIK JØRGENSEN

STOPPER

ORIENTALSKE tæpper er blevet til linoleum og private swimming-pool til siddekar. Og bilturismen har skabt den internationale rejse-parasit, homo pollex, blafferen, stopperen.

At tommelfingerartenes mange medlemmer må de fleste betegnes som amatørstopper. Herunder hører også soldater og studenter, som — iført en stands-uniform — bevidst appellerer til en velklædt og brutalt udnyttet chauffør-mentalitet. Men amatørstopperne afsloper sig altid (for de professionelle) ved deres begrænsede indsigt i bilens psykologi. De befinder sig sjældent på de rigtige stoppesteder og må derfor ofte selv i gode stopperlande finde sig i adskillige timers ventetid mellem to forbindelser.

HVAD kendetegner da det professionelle tommelfingermenneske? Måske skulle vi først søge at definere ham, da man naturligvis kun ved at overtredelse adskillige politivedtægter kan blive egentlig professionel. Betegnelsen dækker altså blot en dreven stopper, som kender chaufførernes svag-

heder og sin egen styrke. Som det vil fremgå af det følgende, er det nemlig ikke tilstrækkeligt blot at stille sig op ved vej-kanten og blaffe løs — eller som andre begynder gør: at vandre ud ad landevejen og kaste et forvirret blik mod passerende biler i håbet om at gøre chaufføren venligere stemt, når han ser, at »man selv hjælper lidt til med at komme fremad«. Det, der betyder noget, er at finde stoppesteder, dvs. et punkt på en vejstrækning, hvor både chauffør og stopper har et godt overblik, hvor chaufføren har muligheder for at standse uden at forstyrre den øvrige trafik, og hvor bilens fart er behersket. Det nytter ikke at stille sig op ved en kurve — chaufføren kan ikke nå at reagere. Ved stærkt befærdede udfaldsveje kan en brat opbremsning medføre trafikchaos, for ikke at sige »drab«. Det nytter heller ikke at stille sig op foran et vejkryds eller lige før en vej deler sig — chaufføren må ikke være i tvivl om, i hvilken retning man ønsker at blive transporteret.

Man kan selv afprøve sin stopperfærdighed: hvis man står ved en jævnt strømt af biler (ca. 5-10 i minuttet) mere end en halv time uden at få kørelejlighed, kan man roligt gå ud fra, at man er fejlplaceret og

må finde sig et nyt sted. Denne regel gælder i store træk for Danmark og det meste af Europa. Gode stoppesteder i Frankrig er de brede broer og viadukter og i Tyskland indkørselsvejene til autobanerne, mens man i Italien simpelthen råber en retningsangivelse mod køretøjer, der er standset op ved afgiftsbommene for autostradene. I Jugoslavien er det tilstrækkeligt at holde sig til hovedvejene; der er det vigtigste — tålmodighed. Skulle en bil mod al forventning vise sig, er der meget store muligheder for, at man kommer med den. Det samme gælder for Grækenland, hvor beskedenhed og nordeuropæiske konventioner ikke bør holde et tommelfingermenneske tilbage. Selv amatører kan her få kørelejlighed med ambulancer, militærtransporter, politibil og rustvogne. I det mellemste Østen er det tilstrækkeligt at være blond og delvis tysktalende.

ET af den professionelle mest interessante træk er en erfaren skodesløshed, der sætter ham i stand til at trække på skulderen og smile, når en kæmpvogn uden passagerer passerer forbi uden at reagere på gentagne henstillinger. Lige-gyldigheden opstår ubevidst og almindeligvis først efter adskil-

lige tusinde kilometre. Han er da i stand til at lade biler passere uden at vredes eller bare nag til chaufføren, han kan vinke til den korrupte repræsentants frue, når hendes mand farer forbi og surt præsenterer en tommel, der i romertiden betød døden. Han har nået en menneskelig fuldkommenhed (zen?) og er herefter befriet for problemer med tålmod og samvittighed.

Skønt stopperne almindeligvis optræder alene, kan man udmærket tale om et internationale stopperfællesskab. Det har ingen nedskrevne vedtægter, intet medlemskort og kontingent, intet sekretariat, som kan forhandle med automobilklubber og regeringsmedlemsmænd om tiltrængte forbedringer af deres forhold: indførelse af faste stoppesteder med opvarmede ventesale og informationskontorer, beskyttelse mod politiovergreb og arrestationer for vagabondering etc. Man er automatisk medlem, når man har passeret amatørstadiet. Medlemmerne mødes ved vejkryds og på vandrerrhjem over hele verden. På vandrerrhjemmet er enhver blumffager i stand til at opnå et midlertidigt, men patetisk medlemskab — ved et stoppested afslores han ubarmhjertigt: en medstoppers reaktion, når han ser, at en plads

allerede er optaget, er afgørende. Hvis han uden at hilse særligt overstrømmende vander videre eller stiller sig op inden for en afstand af 500 meter fra den forstankomme er han en afskyelig amatør, uvidende om at han derved ødelægger kørechancerne for begge parter. To medlemmer af fællesskabet glædes over at se hinanden — skønt det som oftest er både første og sidste gang det sker — tager en pause i arbejdet og udveksler erfaringer (de fleste internationale stopperer taler et par hovedsprog og er i de fleste lande i stand til at give nodørførlige oplysninger om sig selv på det lokale sprog); ved hvilke autostradabomme man bliver jaget bort, polititiltalder i besøgte områder, billige transportmidler i billige lande. De ryger sikkert en cigaret sammen (de fleste professionelle ryger og drikker ret kraftigt), beslutter måske at stoppe videre eller ses om et stykke tid i én eller anden by, hvor der foregår noget. Herfra trækker den sidste ankomne sig tilbage til en grøft eller bag en busk, og den først-ankomme kan uforstyrret stoppe videre.

På vandrerrhjemmet hviler de ud eller slår sig ned, når de nødvendigvis må vaskes. Ustrykket »slår sig ned« betyder